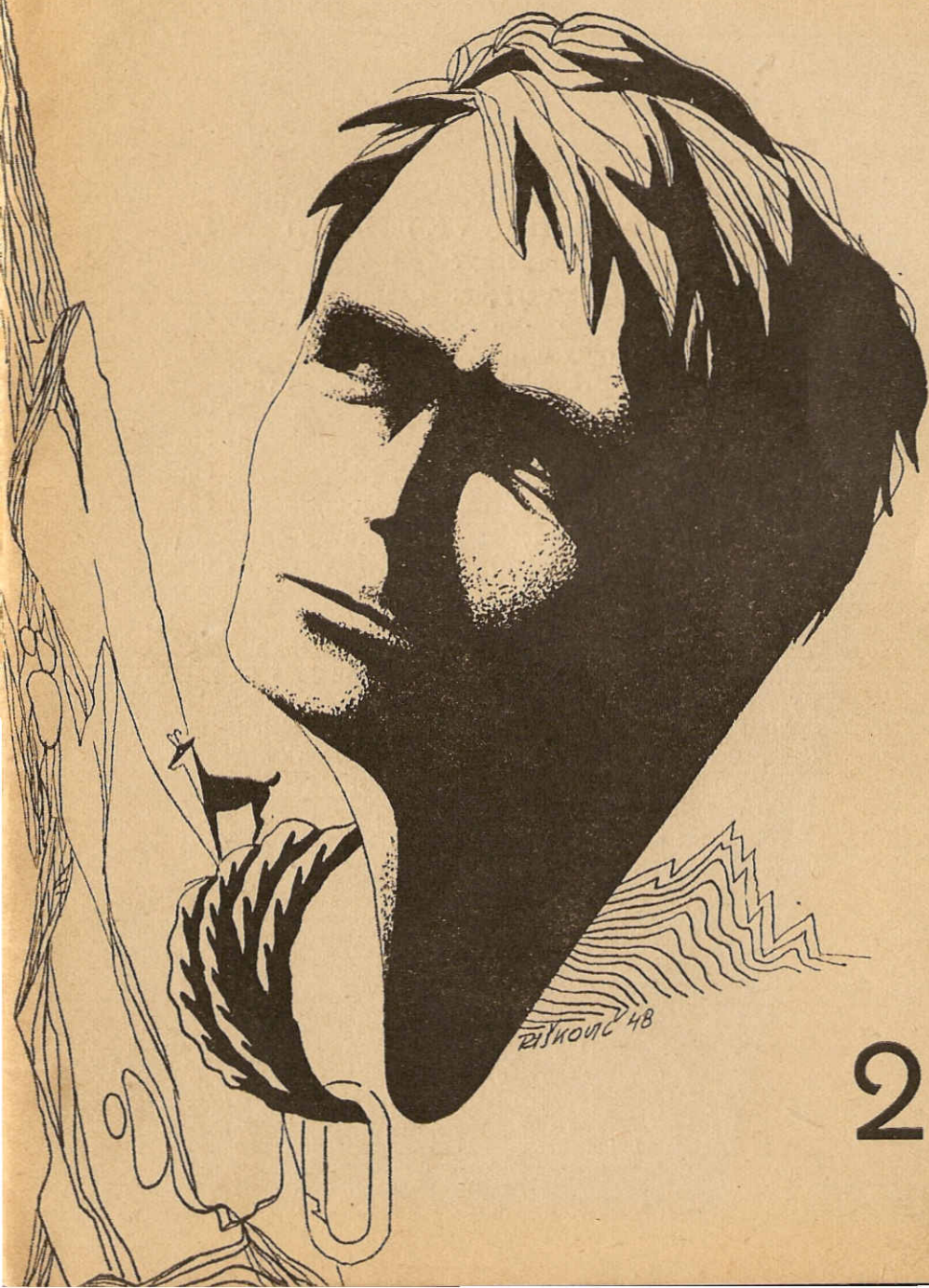

H O R O L E Z E C

2

Obsah:

A. Veverka: Slavkovský štít	33
Dr R. Roubal: Pol'ské ztraty v r. 1939—1947	37
Miško: Úspechy či neúspechy?	40
Dr Žofia Radwańska-Paryska: Z tamtej strany Tatr	42
Dr R. Roubal: Úvahy o nebezpečí	48
František Kutta: Průvodce po středočeských vá- pencích	50
Zprávy svazové	55
Horolezecká kronika	56
Horská literatura (Dr Kučera, Dr Roubal)	58
Knihovna Svazu čsl. horolezců a knihovny klu- bové (Dr Karel Kučera)	61

Tisk tohoto čísla spadá do zásadních organizačních změn československé tělovýchovy a sportu. Nemohli jsme již vytisknouti příslušné změny v naší organizaci, proto toto číslo vychází dosud jako věstník Svazu československých horolezců, ač správně by měl býti tento časopis již »Věstníkem československých horolezců«.

Předplatné na II. (X.) ročník »Horolezce« je Kčs 60,—,
jednotlivá čísla Kčs 10,—.

Tažké túry musia byť pripravené a premyslené, musíme byť na ne pripravení nielen telesne, ale i duševne, lebo indisponovanosť, najväčšie subjektívne nebezpečenie, môže končiť katastrofou — v tomto prípade nás nesmie vyprovokovať ani výkon kamaráta ani končiaca sa dovolená. Dôležité je ďalej, aby ťažká túra bola prevedená v čase čo najkratšom — i to snižuje nebezpečenie. Rýchlostné rekordy horolezecké v poslednej dobe nie sú teda tak celkom bez opodstatnenia ako sa zdá. Nútený bivak nás vystavuje celej rade nebezpečí, s ktorými sme nepočítali: hlad, vysilenie, zmena počasia, nastydnutie atď. Ak sa toto stane, je to z troch príčin, ktoré sú základnými v úvahe o subjektívnom nebezpečí, a to: preceňovanie vlastných schopností, podceňovanie ťažkostí hory a nedostatočný tréning.

★

Ale v horolezectve je niečo zvláštného, čo inde nenajdeme. Keď niekto pre každú svoju túru potrebuje dvoj či trojnásobný čas a preto chronicky bivakuje a komu pri tom omrznú prsty na nohách, kto sa zrúti po zľadovateľom svahu preto, že nevie poriadne stáť na mačkách, komu sa pri páde zachytí lano za skalný výbežok, pretože nevie poriadne zabíť skobu a kto sa pri tom všetkom nezabije, ten je národu predstavovaný ako veľký Horolezec.

F. Kutta:

Průvodce po středočeských vápencích

Vápencové stěny t. zv. Českého Krasu poskytují dobré možnosti k horolezeckým cvičením. Český Kras se prostírá od Prahy počínajíc Braníkem, podél řeky Berounky přes Karlův Týn k Berounu. Blíže ku Praze není Český Kras horolezecky zajímavý. Nejmhutnější, až 80 m vysoké skalní stěny se vyskytují až poblíže Berouna ve 4 hlavních oblastech: Koněprusy (Zlatý Kůň), Srbsko, Svätý Jan pod Skalou a oblast u Šanova koutu.

Všeobecný popis oblastí.

Západní oblast Českého Krasu jest nejen horolezecky, ale i krajinově, geologicky a s hlediska praehistorie nejzajímavější a je ve svých hlavních částech chráněnou státní rezervací.

Koněprusy (Zlatý Kůň).

Jsou to vysoké skalní stěny, které vyčnívají asi v obvodu 3 km u Kosoře nad Suchomastským potokem v typicky krasové krajině se sporou, ale vzácnou alpskou vegetací. Ze zajímavých útvarů zde spatřujeme přírodní most přes skalní propast a skalní »bránu Axamítovu«, pojmenovanou podle známého českého archeologa MUDra Jana Axamíta. Z doby předhistorické zachovaly se zde zbytky valů velkého hradiště. V lomech přicházejí dělníci často na krápníkové jeskyně. Horolezeckých cest zde není pro velikou lámavost terénu. Kdysi zde cvičil KAČ na laněch, shozených s vrcholu. Do skal u Koněprus se nejlépe dostaneme od nádraží v Králově Dvoře silnicí přes Litohlavský a Dvorský mlýn.

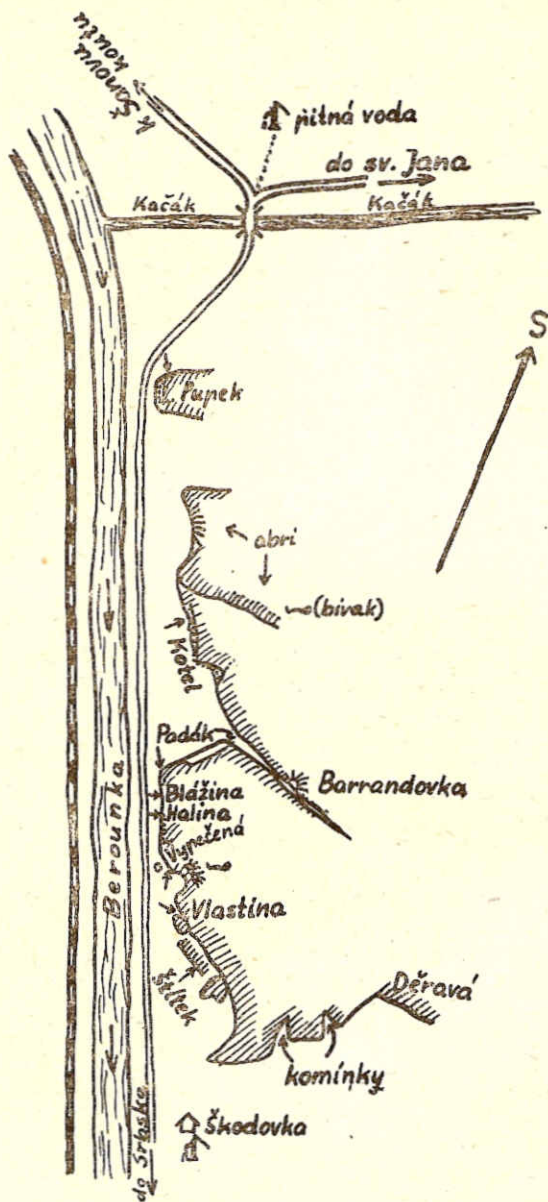
Srbsko.

Oblast vysokých, hladkých stěn, které se prostírají na levém břehu Berounky u vesnice Srbska, jsou součástí krasového kaňonu, vyhloubeného řekou. Pás stěn je ohraničen na SZ (u potoka Kačáku) nahoře převislou skalní výspou »Pupkem«, na JV (před vesnicí) rozbitou oblastí nižších, lámavých stěn a vrcholů, která mimo 2 lehkých komínů a typické »děravé stěnky« v údolíčku nad Škodovkou, neskýtá horolezeckých možností.

Jdeme-li od první typické, hladké stěny, vysunuté z fronty stěn (»Štítek«) proti proudu řeky, mineme spárovou »Vlastinu cestu«, která vede koutem vpravo od stěny s jeskyněmi a přijdeme k rozbořenému bunkru pod velikým stromem. Nad bunkrem zvedá se hladká a nahoře převislá **Vypálená stěna**, vpravo od ní najdeme ve stěně jeskyně, vhodné k přenocování (bivak), v nichž byly nalezeny nádoby z mladší doby kamenné (kultura pichaná). Vystoupíme k nim snadno stupňovitým kuloárem.

Jdeme-li dále proti proudu řeky, přicházíme k mohutné, 50 m vysoké plotnovité stěně s přímou **Blážínou** a traversovou **Halinou cestou**. Za Blážínou cestou tvoří stěna nevýraznou hranu, pod níž je nástup na **Padák**, pod jehož hlavní převis lze též nastoupiti po travnatém balkoně z Barrandeovy průrvy, která jediná soustavně přerušuje pás stěn. V její levé stěně je v horní části vchod do 40 m hluboké podzemní propasti Barrandeovy.

Od Barrandeovy průrvy až k Pupku táhne se souvislá zeď stále lámavějších a lámavějších stěn s výrazným, hladkým

Skály u Srbska — středočeské vápence.

(Kreslil Fr. Kutta.)

vhloubením v nejvyšší jejich části (**»Kotel«**). Červené, silně zvětralé stěny poblíže **Pupku** neposkytují horolezeckých možností, jen plotnovité stěny pod nimi jsou vhodné k cvičení výstupů na tření. Geologickou zvláštností jsou zde silně převislé stěny **»abri«**, vhodné též k přenocování.

Nad Srbskem zvedá se vrch Chlum s rozsáhlými podzemními prostory (též krápníkové jeskyně), které bohužel dříve nebo později padnou za oběť lomů, jako již padla na druhé straně Berounky pod Tetínem jeskyně **»Turská maštal«**, která byla bohatým nalezištěm nástrojů člověka z doby ledové (lovci medvědů, sobů). Četné nálezy z doby předhistorické (jeskyně Nad Kačákem, Na průchodě poblíže Sv. Jana a jiné) dokazují, že tyto končiny byly osídleny již od starší doby kamenné.

Svatý Jan pod Skalou.

Nejkratší spojení vlakem ze stanice Vráž u Lodenice, nebo ze stanice Srbsko a podél potoka Kačáku.

Z hlubokého údolí potoka Kačáku vyrůstá ze svahu nad klášteřem pověstným u nás jedinečnou travertinovou jeskyní poustevníka sv. Ivana a kyselkou Ivankou (část jeskyně slouží mnichům za hrobku), pás mohutných, až 80 m vysokých stěn, na jejichž nejvyšším bodě je postaven veliký kříž. Podle něho je pojmenována nejstarší horolezecká **»Křížová cesta«**, probíhající velkou jeskyní v horní části stěny. Přímo nad klášteřem, v nejnižší části pásu zvedá se **Trojúhelníková stěna** s nedokončenou cestou.

Jdeme-li od Sv. Jana údolím po proudu Kačáku, mineme za vesnicí zprava lámavé, plotnité skalní svahy, vhodné k zimnímu cvičení s cepínem (i velmi těžké cesty) a přijdeme ku **Komínové stěnce** (vlevo nad zatáčkou silnice). Vpravo od silnice proti Komínové stěnce za Kačákem spatříme příkrou, hladkou **Dušičkovou stěnu** se starou cestou a lezenou převislou spárou v pilíři. Před Hostímí jest v lese pás nižších, ale horolezecky zajímavých a dosud nelezených stěn. Jdeme-li stále po cestě podél Kačáku, dostaneme se do Srbska pod Pupek.

Šanův kout.

Fronta skalních stěn na levém břehu Berounky mezi Srbskem a Berounem. Horolezecké cesty hlavně na výrazné **»Pyramidě«**, vysunuté, rohové skály v západním ohybu skalní fronty

(proti Tetínu). Asi 20 m nad úrovní úpatí nad domem se zahradnictvím krápníkové jeskyňky. Pod nimi **Andělská stěnka**.

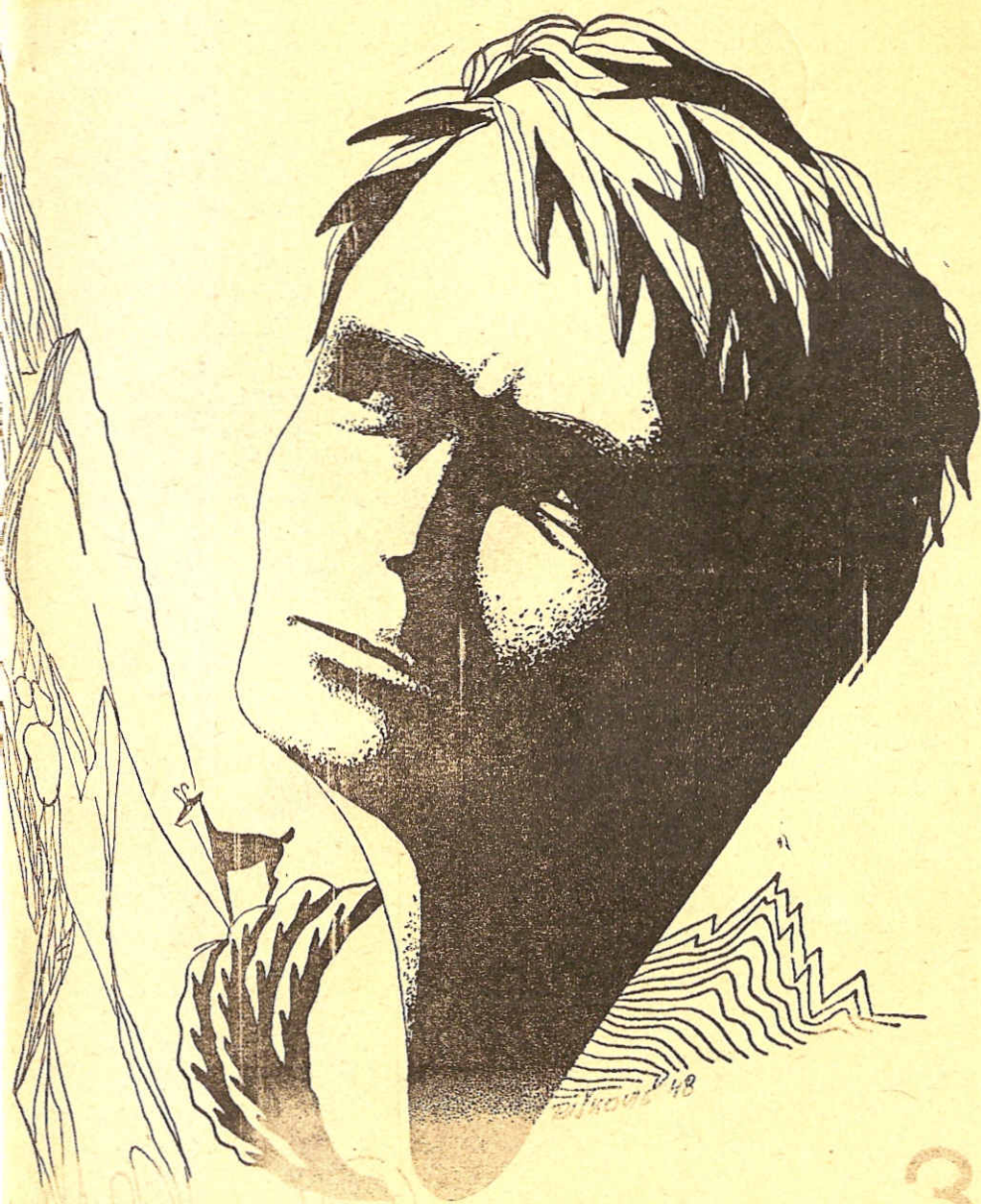
★

Horolezecky jsou středočeské vápence pro svou obtížnost nejmladšími terény u nás. První souvislou, podle nových zásad cvičení provedenou cestu udělali 8. VIII. 1940 němečtí lezci Sedlak, Stöhr, Metzner (DAV) zlezením stěny pod křížem (Křížová cesta) ve Sv. Janě. Výstup byl po prvé opakován českými horolezci Schmidtem, Schüllerem, Černíkem, Lvem (HOKČT Beroun) na podzim r. 1942. Tito horolezci také napřímili v květnu 1943 vrchní část cesty vlastní direttissimou a provedli výstupy u Šanova koutu. 20. VIII. 1943 bylo zlezením Kotle v Srb-sku zahájeno systematické zdolávání hlavních stěn. Přes Dušičkovou cestu (Sv. Jan), Pupek, o jehož nástupní stěnu se dlouho marně pokoušeli lezci berounští, pražští i Němci, přes klasické cesty (Blážina, Vlastina) k těžkým moderním problémům, jejichž zdolání bylo závislé na pokroku v horolezecké technice. Všimněme si jen »sokolíka na spodní chyty« na Padáku, »pater-nosteru na uzlech v mocném převisu« na Vypečené stěně, nebo dosud nedokončené Haliny cesty. Její první část (před travers) byla zdolána 21. VII. 1945. Tehdá však prvolezci nebyli dosud na tolik technicky vyspělí, aby mohli pokračovat bez zbytečného tlučení skob. Druhou částí se podařilo projít až 10. X. 1947, ale pro naprostou vyčerpanost (také pád druholezce v traversu) bylo nutno slanit. Vrcholový převis bude lezitelný za předpokladu, že se podaří, vystoupit k němu bez přílišných fyzických ztrát.

Dnes jsou v hlavní oblasti středočeských vápenců zlezeny všechny nejvyšší stěny, poslední slovo však v těchto mladých terénech řečeno nebylo. Rozsáhlé stěny skýtají možnosti nových variant a nových cest, které čekají dosud na »své muže«. V tom směru jsou středočeské vápence s to ukojit v horolezeckém dorostu přirozenou touhu po zdolávání nových problémů.

Cesty byly uvedenými skupinami stavěny kolektivně (střídavé vedení), od nástupu k vrcholu bez údolního, ani vrchního jištění. Cvičení na nich doporučujeme jen velmi dobrým lezcům, kteří mají za sebou několik těžkých výstupů na ostatních druhích skal (hlavně na pískovci) a kteří dokonale ovládají smyčkovací techniku, neboť smyčka je na vápenci většinou základem jištění. I nejvyspělejším radíme začít lehčími výstupy pro poznání odlišného terénu.

H O R O L E Z E C

3

Obsah:

Dr Karel Kučera: Ladová dolinka	65
Otakar Jelínek: Na Vyšné Ladové sedlo Ladovou dolinkou	70
dr. r. r.: † Dr Julius Kugy 90-ročný	72
A. Veverka: V jedné letní noci	73
Dr Zdeněk Sušil: Výstupy jz. stěnou Macochy	74
Dr Jan Sýkora: Dojmy z Jugoslaviie	78
Arno Puškáš: Jastrabia veža	79
dr. r. r.: Jubileum Téryho chaty	81
Miško: Nemáme dorast!	83
L. Šrámek: Je možno v horolezectví plánovati	84
František Kutta: Průvodce po střeđočeských vá- pencích (Dokončení)	85
Zprávy svazové a redakční	91
Horolezecká kronika	91
Horská literatura	96

Předplatné na II. (X.) ročník »Horolezce« je Kčs 60,—,
jednotlivá čísla Kčs 10,—.

přesvědčil o možnosti dodávek výzbroje a její kvality. Při podpoře svazu by snad mohly jednotlivé kluby vzít na starost opatřování určité části výzbroje pro celý svaz, kterou jejich členové dobře ovládají a v jejichž obvodu se vyrábí. Klub by se musel také starat o to, aby výzbroj měla přijatelnou cenu a ne jako v roce 1946 byly dodávány boty, které neměly žádný speciální horolezecký tvar, ale stály 1.200 Kčs, ačkoliv boty stejně hodnotné, ručně šité, stály u firmy Baťa 700 Kčs a pohorky u fy Polický 730 Kčs.

Poněvadž veškerá výroba je plánovaná, je v první řadě nutné zainteresovat plánovací komisi, aby výrobu horolezecké výzbroje zaplánovala. Že by podniky samy pro nás začaly pro nás vyrábět a nabízet, nemůžeme v dnešní době počítat. Chceme-li získat někdy podporu podniků na nějakou expedici, musíme se tedy v první řadě snažit, aby tyto firmy vyráběly horolezeckou výzbroj. Obstarat dostatek dobré výzbroje je základní požadavek rozvoje horolezectví u nás a první část plánu, který uvedl V. Šimo pro uskutečnění zahraniční expedice.

František Kutta:

Průvodce po středočeských vápencích

(Dokončení.)

S R B S K O

Štítek (V., F II, pevná skála).

Nástup v pravé třetině úpatí stěny, sokolíkem prasklinou až tam, kde končí (uzel). Odtud traversujeme hladkou, odřláčující stěnkou doleva na malou, travnatou poličku. S levého konce poličky podél dvou prasklin ke skobě. Odtud stěnkou vzhůru na lavičku (smyčka), po které snadno doleva do kouta s jeskyňkou (smyčky). Hranou zleva na vrchol.

7. X. 1944 Zb. Mareš, I. Novotný, F. Kutta, KČT, KAČ Praha.

Vlastina cesta (VI., F I, velice lámavé).

Podél odštíplé placky vzhůru do spáry ve skalním koutě. Spárou až tam, kde je přerušena vklíněnými balvany (smyčka) a přes ně obtížněji (pozor, jsou uvolněny) na balkonek se stromem. (Tento balkonek je lehce dosažitelný s druhé strany travnatou průrvou a krátkou spárkou.) Pokračujeme stěnkou se sporými záchyty vzhůru na poličku (skoba). Převis, který nad námi vyčnívá ze stěny, obejdeme zprava a pokračujeme sokolíkově spárkou (smyčky) na balkonek pod vrcholem (smyčka). Koutem již snadno na vrchol.

Léto 1944 J. Malík, V. Šustr, Zd. Červenka KČT Praha.

Vypečená stěna (VII c, F III, velice lámavé).

Žebrem, které vyčnívá vlevo z hladké části stěny až k většímu záchytu na jeho hraně a traversem po minimálních záchytech doleva pod lámavý převis mocného pilíře, který probíhá svisle do poloviny výšky stěny. Podél úzké spárky v koutě pilíře (smyčky) až tam, kde je cesta uzavřena stropem převisu (vlevo nad převis smyčky). Krajně obtížně přecházíme pod převisem doprava a hladkou stěnkou k 1. skobě, vlevo od vysunutého balvanu. Přes černý, lámavý převis těžce doleva a žlutou stěnkou stále těžce vzhůru k 2. skobě. Od této skoby přijdeme přes další, silně lámavý převis zleva na polici pod vlastní vrcholový strop (smyčky). Po polici doprava až tam, kde končí a krajně obtížně převisem k 3. skobě. Nad námi se zvedá zdánlivě nepřekonatelný hladký převis, přerušovaný tenkou spárkou. Touto spárkou »paternosterem« — spodními tahy na uzlech na šikmý balkonek (smyčka) a příkrým žlebem těžce k vrcholu.

1. XI. 1947 Ivo Novotný, F. Kutta, KČST, KAČ Praha.

Halina cesta (VII c, F III, spodní část pevná, vrchní lámavá).

Nástup asi uprostřed plotnovité části stěny pod nakloněnou poličkou, na kterou vystoupíme přes odtlačující převis. Výraznou trhlinou pokračujeme doprava vzhůru (uzel) a traversem přes hladkou plotnu dosáhneme 1. skoby. Pak traversujeme stále doprava po nakloněné, a stále více se naklánějící poličce, která posléze splývá s příkrou plotnou. Těžkým krokem k 2. skobě. Traversujeme stále doprava, krajně obtížně přes plotnu a nízký pilířek ku svislé spáře ve skalním koutě (uzel). Spárou vzhůru a v její vrchní části doprava ku dvěma vklíněným balvanům (smyčky). Šikmo doprava dolů podél trhliny v lámavém převisu do malého hnízdečka (uzel). Odtud se táhne doprava pod převisem úzká, téměř vodorovná spárka, kterou traversujeme místy krajně těžce až k díře před hladkou, svislou zdí (uzle), přerušovanou nad námi vpravo jen tenkou, odštíplou plackou. Krajně obtížným krokem přes hladký převis a ve visu na ruku bez stupů ručujeme po placce doprava (pozor, aby se neuloupla), přejdeme hranu pilíře s výraznou spárou a pokračujeme až k úzké spáře, v jejíž spodní části jsou velké »hodiny« (smyčka). Spárou vystoupíme krajně obtížně k 3. skobě.

Pryvolezec F. Kutta došel na lavici pod vrcholovým převisem, vrátil se a oba lezci slanili. **Cesta zůstala nedokončená.**

10. X. 1947 Ivo Novotný, F. Kutta.

Blážina cesta (VII a, F II, s výjimkou vrcholu dosti pevná skála).

Podél svislého žebírka nastupujeme v plotnách. Přecházíme přes ně doprava a plotnou zdánlivě zcela hladkou postupujeme po četných ploškách přímo vzhůru až pod malý balkonek, na nějž vystoupíme vysokým

krokem (skoba). Poněkud zleva, nebo přímo přes převis stěnkou pod vysunutý blok, který obejdeme zprava a stěnkou o sporých záchytech vystoupíme pod strop mocného převisu (uzle). Pod převisem traversujeme doprava (též možno spodními tahy na uzlech) na balkon s keřem. Převislou, koutovou spárou těžce vzhůru až tam, kde se spára lomí (uzel) a přejdeme doleva přes hranu do hladké stěny. Úzkou spárečkou, která se později šikmo doleva rozdvouje (uzel) a krátkou stěnkou na balkonek (smyčky) (zde se cesta spojuje s Padákem). Kteroukoliv ze spár a přes několik lámavých stupňů již snadno k vrcholu.

9. IX. 1944 Zb. Mareš, F. Kutta, KČT, KAČ Praha.

Padák (VII c, F II, nad velký převis pevná skála, vršek lámavý).

Nástup buď přímo pod hranou nebo asi 5 kroků doleva od ní (snadnější). Po sporých záchytech k šikmé koutové spáře (uzel), kterou částečně sokolíkově pod velký převis (uzel). Obtížně přes převis a několik stupňů na balkon pod velkým převisem. (Sem je možno snadno přijít po polici z Barrandeovy rokle.) Převislou spárou na malý balkonek a výše podél levé, stále převislejší spáry (uzle), která se posléze naklání pod střechou převisu téměř do vodorovné polohy. Sokolíkem na spodní chyty bez stupů krajně těžce přejdeme převisem do malé jeskyňky bez dna, tvořené spárou (uzle). Přes silně převislý roh doprava na balkonek nad převisem (uzle) a podél spáry, později hranou na další balkonek se dvěma spárami (zde se Padák spojuje s Blážínou c.). Jednou ze spár a přes několik lámavých stupňů na vrchol.

7. X. 1944 Ivo Novotný, Zb. Mareš, F. Kutta.

Kotel (VI., F I, s výjimkou kotle pod vrcholem, velice lámavé).

Nástup buď křovím tam, kde se travnatá, šikmo doprava se zvedající police dotýká země (velmi snadné), nebo kterýmkoli ze tří koutů vpravo od ní (poslední, nejvyšší z nich nejtěžší). U konce police překročíme lámavý roh (1. skoba) a amfiteatrální stěnkou pokračujeme doprava vzhůru pod velký převis (2. skoba), odkud:

a) Travers doleva pod hladkou, polokruhovitou stěnkou (kotel) a jejím středem (3. skoba), později její levou částí po sporých záchytech k vrcholu. 20. VIII. 1943 J. Malík, F. Kutta, KČT, KAČ Praha.

b) Po travnaté římsě přes pravou hranu kotle (smyčka) až na konec spodní a pak vrchní lavici stále doprava do hnízda pod převisem (3. skoba), ještě několik kroků doprava a přes několik stupňů k vrcholu (špatně jistitelné, velmi lámavé).

Červen 1947 J. Malík, J. Procházka, KČST Praha.

Pupek (VII b, F II, většinou pevná skála).

Nástup od Kačáku, buď podél spárky sokolíkem, nebo poněkud vlevo od ní plotnou a přes lámavý převisek na malý balkonek (uzle) a vyhažujícím sokolíkem ke skobě. Po sporých záchytech přes převisek vzhůru a travers doleva pod velký převis (smyčka). Pod převisem přecházíme doprava, používajíc podélné spáry za záhyt a těžkým krokem vystoupíme na velikou lavici, táhnoucí se šikmo pod silně převislou vrcholovou stěnou. Po lavici až k velikým hodinám, kde končí (smyčky). Krajně těžkým krokem přes hladký převis dosáhneme spárky, která nás zavede na vrchol (smyčky).

7. VIII. 1944 Zb. Mareš, F. Kutta.

SVATÝ JAN POD SKALOU

Křížová stěna (VI., F II, lámavá skála).

Nastupuje se lehkou, lámavou stěnou asi uprostřed mezi příkrou levou hranou pásu stěn a patou kolmice, spuštěné s velké jeskyně. Je tu několik možností. Stěnou vystoupíme na širší polici, po které přejdeme doprava až k hladké stěnce se železitou dírou a přes ni k 1. skobě. Těžkým krokem vystoupíme na šikmo vzhůru ubíhající travnatou polici, po níž snadno do velkého skalního hnízda (smyčky). Traversujeme stále doprava do příkrého kouta se spárkou, podél které výše (uzel) a krajně obtížně přes hladkou plotnu doprava. Po minimálních záchytech vzhůru k 2. skobě a stále svisle až do velké jeskyně, jejíž dna dosáhneme těžkým krokem v lámavém terénu. V pravé části jeskyně přes mocný převis »paternosterem« — spodními tahy po skobách. Nad jeskyní přejdeme po vodorovné římsě doleva a podél spáry pokračujeme šikmo doprava (smyčky, 2 skoby) pod vrcholový převis, který zdoláme opět »paternosterem« na skobách.

(Popis podle prvovýstupu, dnes na cestě více skob, později přidáných.)

8. VIII. 1940 Sedlak, Stöhr, Metzner DAV Zweig Prag.

Přímá varianta.

Ze římsy nad 1. »paternosterem« — na spodní tahy doleva přes hranu na vrchol jeskynního oblouku, pak po skobách částečně opět spodními tahy a mělkým žlábkem přes 2 skoby vzhůru. Žlábek pod vrcholem velice obtížný, velice lámavé.

Květen 1943 Schmidt, Schüller, Lev, Černík HOKČT Beroun.

Trojúhelníková stěna.

Pokus o výstup proveden r. 1944 J. Malíkem a Trousílkem, KČT Praha, přibližně středem stěny. Pro velikou obtížnost a lámavost (místy

nejistitelné) slané od 8. skoby, zatlučené v místech markantního žlutého výlomu v plotně, asi 20 m pod vrcholem stěny.

Komínová stěnka (lámavé).

- a) Velký komín vlevo II—III.
- b) Malý komín úzký, z velkého doprava odbočujícího II—III.
- c) 3 souběžné žlábký na hraně, vpravo od komínu. Asi po 15 m širší společná plošinka (skoba), nad ní stěnkou přímo vzhůru. Slaněním nebo komínem dolů. III—V, HOKČT Beroun.

Dušíčková cesta (VII a, F II, lámavé).

Nástup asi uprostřed úpatí stěny po výrazné, travnaté polici. Na jejím konci vpravo (1. skoba) spárkou vzhůru. Mineme malou plošinku (uzel) a pokračujeme spárkou až tam, kde se nad větším hnízdem stává převislou (smyčky). Přes hranu doprava a vzhůru k 2. skobě. Odtud doprava dolů na travnatou plotnu s keřem (3. skoba). Po plotně vzhůru a přes 3 skoby částečně na tahy k vrcholu.

30. X. 1943 J. Malík, F. Kutta.

Dušíčková spára (VII c, F II, lámavé).

Nástup asi do $\frac{1}{2}$ travnaté police (jako na Dušíčkovou cestu), odtud přes uzel stěnkou vzhůru a po úzké liště odlačujícím terénem doleva na balkonek pod spárou (smyčka). Spára probíhá koutem mohutného pilíře asi do poloviny stěny (v $\frac{1}{3}$ a $\frac{2}{3}$ smyčka) je místy převislá, vrchol převislý, těžký a **nejistitelný**. Nad spárou po polici doprava ke skobě. Hladkou stěnkou svisle vzhůru k 1. převisu, který zdoláme nesnadným krokem při úzké spárce (uzel) a přejdeme pod 2. velký převis (uzel). Tento převis obejdeme dlouhým, snadným traversem po polici doleva a nad ním opět doprava, již snadno k vrcholu.

17. IX. 1944 Zb. Mareš, I. Novotný, F. Kutta.

ŠANŮV KOUT

Pyramida (lámavá skála).

Jižní stěna.

- Nástup: a) Vpravo od pilíře stěnkou na římsku, po ní doleva a vzhůru na další římsu II.
- b) Vlevo od pilíře komínem vzhůru ke dvěma vyčnívajícím balvanům a přes pravý pilíř k věžičce II—III.

Dále po šikmé plotně a žlábkem vzhůru na hlavní římsu. Odtud:

1. Direttissima (III—IV, F I).

- a) Přes hlavní římsu komínem vzhůru do hnízda (smyčka) a asi 4 m

doprava po vodorovné římsce, odkud vzhůru přes převisek (1. skoba) a dále do koutového žlábků (2. skoba). Žlábkem těžce k vrcholu.

Léto 1943 Schmidt, Šmajler HOKČT Beroun.

- b) Z hnízda asi 6 m doprava a lámavým terénem výše k 1. skobě, odtud vlevo vzhůru kolem hrany do vrchol. žlábků, jím vzhůru [jako u a)].

2. Přepisová.

Po hlavní římsce vlevo na kazatelnu v hraně (2 skoby). Odtud:

- a) Nad 1. skobu mělkou, převislou spárkou (smyčka) a hranou přes několik stupňů k vrcholu (III).
b) Ochozem vlevo na hranu Z stěny, přes hranu a travers lámavou stěnkou do komína. Jím k vrcholu (III).

3. Traversová (III).

1944 Schüller a j. HOKČT Beroun.

Z dolní římsy stěnou šikmo doprava na hranu a tou vzhůru. Řada možností od I. výše.

4. Hřebenovka.

Nástup od vých. úpatí hřebene. Časté varianty.

5. **Velký komín** (odděluje záp. stěnu Pyramidy od fronty stěn). III, F I. Stěnkou do úzkého komína, jím až pod vklíněný balvan, který obcházíme uvnitř, nebo vně komína (smyčka). Dále širším převislým komínem a asi 3 m výše přejdeme do levé stěnky a tou nebo o něco výše opět komínem a přes několik stupňů k vrcholu.

1943 Schmidt, Schüller.

Andělská stěna (IV—V, F I, lámavé).

Asi 30 m od zářezu fronty (rokličky) směrem Z je v horním okraji stěn šikmě zaříznutý komín, jenž odděluje od stěny věžičkovitý, asi 3 m vysoký odštep. Nástup svisle pod komínkem, stěnou k němu a jím vzhůru.

Koutová cesta (III, F I, lámavé).

Typický kout, táhnoucí se svisle celou stěnou vpravo od zahradnictví. Koutem, částečně spárově, středem komínově k jeskyni. Z její vrchní části šikmý travers doprava (skoba). Odtud asi 5 m travers stále doprava a přímo vzhůru na vrchol.

Pozn.: Andělská stěnka nalézá se uprostřed mezi Pyramidou a rozbitým krytem.

Pozn.: Jen prvovýstupci byly dosud zlezeny cesty: Vypečená stěna (1krát), Padák (2krát), Pupek (4krát), Trojúhelníková (1krát), Dušičková spára (1krát). Typování těchto stěn podléhá subjektivnímu názoru prvolezců a jeho přesnost není proto zcela zaručena.